

Carta do Prelado (xullo 2012)

A oración, o abandono en Deus das inquietudes e as pregarías polo noso próximo -o Santo Pai, de maneira especial- centran a carta do mes de Mons. Xavier Echevarría.

09-07-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Enchémosnos de alegría e gratitude ao Señor polo recoñecemento das virtudes heroicas do queridísimo don

Álvaro, feito público pola Santa Sé o pasado día 28. O noso gozo é grande porque a Igrexa, con este acto, reafirma unha vez máis que o espírito do Opus Dei, que o primeiro sucesor do noso Pai viviu con exquisita fidelidade, é plenamente fiel ao Evanxeo e, por tanto, un camiño para converter *todos os momentos e circunstancias da vida en ocasión de amar a Deus e de servir ao Reino de Xesucristo* , como rezamos na oración para a devoción ao Venerable Servo de Deus.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi! , convídevos a repetir unha vez máis. Demos grazas á Trindade Santísima por este don, o espírito do Opus Dei - ***vello como o Evanxeo, e como o Evanxeo novo*** [1] -, do que participan moitas outras persoas que, sen ter vocación á Obra, dalgún modo forman parte da nosa familia sobrenatural: moitos dos nosos parentes e amigos, e tantos outros

que tratan de encarnar na vida corrente o espírito que o noso Pai recibiu de Deus.

Nos días pasados, ao ler as vosas cartas de felicitación polos meus aniversarios, enchinme loxicamente de agradecemento ao Señor, que quixo que o Opus Dei -como a Igrexa, da que a Obra forma parte- sexa unha familia sobrenatural estreitamente unida polos lazos da paternidade, a filiación e a fraternidade. O meu pensamento vai inmediatamente ao noso queridísimo Pai, cuxa festa litúrxica celebramos recentemente. A san Xosemaría debémoslle, pola súa heroica fidelidade ao designio divino, este ambiente de fogar tan propio da Obra, que -é natural que suceda así se manifesta con especial forza en cada unha das festas que balizan o noso camiño. A todos, e a cantas persoas rezaron por min neses días,

agradézolles as súas oracións, e quero pagar rezando máis por todos.

Un especial motivo de gratitude filial e de alegría foron as cariñosas palabras do Papa Bieito XVI. No quirógrafo que me enviou con ocasión do meu aniversario, o Santo Pai aseguraba a súa oración polo Prelado e unha especial Bendición Apostólica que estendía a todas as persoas confiadas aos seus coidados de Pastor. Estas mostras de agarimo do Papa han de impulsarnos a estar máis unidos aínda -con fonda responsabilidade- á súa Persoa e ás súas intencións, rezando insistentemente polos froitos do seu ministerio de Supremo Pastor.

Comprendo moi ben as palabras que tantas veces escoitei de beizos do noso Fundador, á mantenta do Vigairo de Cristo. Díciános: ***amade moito ao Pai Santo. Rezade moito polo Papa. Querédeo moito,***

querédeo moito! Porque necesita de todo o agarimo dos seus fillos. E isto enténdoo moi ben: seino por experiencia, porque non son como unha parede, son un home de carne. Por iso gústame que o Papa saiba que lle queremos, que lle quereremos sempre, e iso por unha única razón: que é o doce Cristo na terra [2] . Con que frecuencia rezamos diariamente polo Sucesor de san Pedro? Pode contar coa nosa fidelidade?

O amor ao Papa estivo presente sempre con forza no corazón do noso Pai. Nunha das súas cartas máis antigas conta que, cando o Opus Dei era unha pequena semente case escondida no asuco, gustáballe situarse co pensamento xunto ao Santo Pai mentres rezaba o Rosario e, ao facer a Comuñón espiritual, imaxinaba que a recibía sacramentalmente das súas mans. Deste xeito, *materializando* en

pequenos detalles a súa unión ao Pontífice Romano, ía crescendo máis e máis no seu corazón unha piedade recia e teolóxica ao Vigairo de Cristo na terra, ao Pai común de todos os cristiáns.

Acudiron á miña mente estes recordos tamén porque no mes de xullo cúmprese un novo aniversario da primeira vez que o noso Pai foi recibido polo Papa. Ocorreu o 16 de xullo de 1946, tres semanas despois da súa primeira viaxe a Roma. Poucos días antes, Pío XII fixéralle chegar, por intermedio de Mons. Montini, que anos máis tarde sería Pablo VI, unha foto súa cunha dedicatoria escrita da súa propia man, bendicindo ao noso Fundador e á Obra. Que gozo filial experimentou entón! E enseguida escribiu ás súas fillas e fillos: ***teño un autógrafo do Santo Pai para "o Fundador da Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz e do Opus Dei". Que alegrón!***

Biqueino mil veces . E nunha posdata, engadía: ***que non deixedes a oración e que esteades moi contentos*** [3] .

Rezar polo Papa, pola súa Augusta Persoa e as súas intencións, constitúe un legado do noso santo Fundador que tamén don Álvaro, o seu primeiro sucesor, transmitiunos con exemplar fidelidade. Agora correspóndeme persoalmente confirmarvos neste punto do espírito católico. Fágoo moi a miúdo, pero nestes tempos difíciles, cando de tantos lugares álzanse voces críticas contra a Igrexa e contra o Santo Pai, sinto urxido a facelo con maior insistencia. A recente solemnidade de san Pedro e san Pablo, que plantaron a Igrexa de Roma co seu sangue e son columnas da Igrexa universal, móvenos a intensificar esta unión co Santo Pai: querédelle moito, e procurade que outras moitas

mulleres e outros moitos homes alimenten o seu amor a Pedro!

Nas catequese das súas audiencias xerais, nas últimas semanas, Bieito XVI detívose a considerar a eficacia da oración. Referíndose a momentos concretos da vida da Igrexa primitiva, expuxo a reacción dos fieis ante os ataques e persecucións de que eran obxecto. Todos lembramos o encarceramento de Pedro e Xoan polo Sanedrín, cominándolles a que non predicasen no nome de Xesús [4] . Tras ser postos en liberdade, os Apóstolos reuníronse cos primeiros fieis e comunicáronlles as ameazas recibidas. O Papa subliña que aquela primeira comunidade cristiá **non só non se atemoriza e non se divide, senón que se mantén profundamente unida na oración, como unha soa persoa, para invocar ao Señor (...). Que pide a Deus a comunidade neste momento de proba? Non pide a**

incolumidad da vida fronte á persecución, nin que o Señor castigue a quen encarceraron a Pedro e a Xoan; pide só que se lle conceda "predicar con valentía" a Palabra de Deus (cfr. Hch 4, 29); é dicir, pide non perder a valentía da fe, a valentía de anunciar a fe [5] . E lévano a cabo rezando con devoción o Salmo 2, no que se preanunciaba o recoñecemento do Mesías, a pesar dos embates dos seus inimigos.

Aqueles primeiros ofrécennos unha boa norma de conduta aos cristiáns de hoxe, que tamén contemplamos o triste intento de quen tratan de expulsar a Deus da sociedade civil ou, polo menos, empéñanse en polo entre paréntese, confinándoo á vida privada. Nos meses que faltan para o comezo do Ano da Fe, o próximo 11 de outubro, suxírovos que teñades moi presente o exemplo da primitiva cristiandade, rezando con optimismo

e seguridade polas necesidades da Igrexa, polas intencións do Papa, pola unidade de todo o pobo de Deus ao redor dos seus Pastores. Non esquezamos que, como aseguraba o noso Pai, ***Deus é o de sempre. - Homes de fe fan falta: e renovaranse os prodixios que lemos na Santa Escritura. -"Ecce non est abbreviata manus Domini" -O brazo de Deus, o seu poder, non se ha empequeñecido! [6] .***

Movidos por esta seguridade, lancémonos a un apostolado sen tregua, convencidos -non é esaxeración- de que millóns de almas espérannos. Pero, como remachaba san Xosemaría, non bastan as palabras, que son necesarias; pídennos "obras", coherencia diaria coa fe, alegría de sabernos fillos de Deus.

Outro episodio lembrado por Bieito XVI é o da liberación de Pedro cando

estaba a piques de ser procesado. Tamén nesta ocasión os primeiros fieis congregáronse unánimes na oración. O texto sacro refire que *Pedro estaba encerrado no cárcere, mentres a Igrexa rogaba incesantemente por el a Deus* [7] . San Xosemaría meditou moi frecuentemente como a oración unánime da Igrexa librou entón a Simón Pedro *das mans de Herodes e de toda a expectación do pobo xudeu* [8] . Así o lembra en *Camiño : bebe na fonte clara dos "Feitos dos Apóstolos": no capítulo XII, Pedro, por ministerio de Anxos libre do cárcere, encamiñase a casa da nai de Marcos. -Non queren crer á criadita, que afirma que está Pedro á porta. "Angelus ejus est!" - será o seu Anxo!, dicían. -Mira con que confianza trataban aos seus Custodios os primeiros cristiáns. - E ti?* [9] .

Ti e eu, invocamos con fe aos santos anxos custodios? Valémonos do seu auxilio nas necesidades persoais e naquelas da Igrexa, que han de ser moi nosas? Pedimos a súa axuda no apostolado?

Ao expor esas escenas, o Santo Pai aconsella que, como aqueles fieis, tamén nós levemos os **acontecementos da nosa vida diaria á nosa oración, para buscar o seu significado profundo. E como a primeira comunidade cristiá, tamén nós, deixándonos iluminar pola Palabra de Deus, a través da meditación da Sacra Escritura, podemos aprender a ver que Deus está presente na nosa vida, presente tamén e precisamente nos momentos difíciles, e que todo -incluso as cousas incomprensibles- forma parte dun designio superior de amor, no que a vitoria final sobre o mal, sobre o pecado e sobre a morte é**

verdadeiramente a do ben, da graza, da vida, de Deus [10] . E, noutra ocasión, o Papa convidábanos a un exame persoal: **Como oro eu? Como oramos nós? Canto tempo dedico á relación con Deus? [11] .**

Estas reflexións, de gran actualidade, han de vir con frecuencia á nosa consideración, nos intres de oración mental que balizan as nosas xornadas: sen eses coloquios co Señor, coa súa Santísima Nai, cos anxos e os santos, non poderíamos -nin queremos!- vivir. ***O tema da miña oración é o tema da miña vida [12] ,*** aseguraba san Xosemaría; e o mesmo ha de sucedernos a nós. Temos que ponderar na oración persoal todo o que nos ocupa e todo o que nos preocupa, aínda que -como dicía o noso Pai- os fillos de Deus non deberíamos ter nunca *preocupacións , senón ocupacións ,* porque confiamos na bondade do

noso Pai Divos, que todo o encamiña para o noso ben.

Xa me referín a algunhas desas "*preocupacións*" de agora e de sempre: a vida da Igrexa e do mundo, a salvación das almas, o apostolado cotián, que deberían estar presentes en todos os fillos de Deus. Outras, quizá máis inmediatas, están relacionadas coa crise que afecta a moitos países en todas partes, aínda que con diferente intensidade. Non ignoro as súas consecuencias e tampouco paso por alto que, por esas dificultades, algúns poidan sentirse particularmente angustiados: o paro, a necesidade de renunciar ao mínimo necesario de comodidade, coa urxencia de facer mil equilibrios para que o orzamento familiar chegue a fin de mes, se é que chega. Asegúrovos que sinto moi preto de todos e de cada un, e rezo especialmente polos que se achen en maiores dificultades. Sen deixar de

realizar -os gobernantes e todos- as xestións precisas para saír canto antes desa situación, o meu consello é que confiemos no Señor e ofrezámoslle con alegría as estreitezas que debamos soportar.

Ao mesmo tempo, non teñades inconveniente en aceptar un traballo que estea por baixo da vosa capacitación profesional, en espera de que se presenten momentos máis favorables. Tratade de sacar partido aos tempos malos: afrontados con visión sobrenatural, servirannos para madurar humanamente e facernos crecer en unión con Deus e en solidariedade con outras persoas.

Esta situación constitúe outra oportunidade máis para que nos axudemos a soportar con garbo as dificultades. Nos días pasados víñanme moito á memoria unhas palabras do Señor na Última Cea, que o noso Fundador repetiu

incansablemente ao longo da súa existencia: *que vos amedes uns a outros. Como Eu ameivos, amádevos tamén uns a outros. Nisto coñecerán todos que sodes os meus discípulos* [13] . E recordo a emoción con que san Xosemaría evocaba os últimos momentos na terra do Apóstolo *quem diligébat Iesus* [14] . En efecto, narra unha antiga tradición que san Xoan, quizá coa voz caduca pola idade -así llo imaxinaba o noso Pai-, repetía: *filíoli, dilígite altérutrum!* , hijitos meus, que vos queirades! [15] .

Que ninguén se sinta só. Que cada un se saiba apoiado, protexido, pola oración e o agarimo fraterno dos outros. Esmerémonos en servir, de modo que a convivencia cos demais discorra dun modo amable, agradable, con detalles concretos. Moitas veces basta un sorriso, unha mirada de agarimo, un saber escoitar con verdadeiro interese as penas dos outros, para aliviar a situación de

quen atravesa un momento difícil.
Que actualidade gardan aquelas
palabras de *Camiño* !: ***máis que en
"dar", a caridade está en
"comprender"*** [16] .

Antes de terminar, desexo
impulsarvos a transmitir estas
recomendacións aos vosos parentes,
amigos e colegas. Axudádelles a
descubrir a man providente do noso
Pai Deus en todas as circunstancias.
Como escribía o noso Pai, facendo
eco a san Pablo: *todas as cousas
cooperan para o ben dos que aman a
Deus, dos que son chamados segundo
o seu designio* [17] . E a todos nós
chamounos o Señor para levar a súa
doutrina polas sendas do mundo.
Omnia in bonum!

Xa sabedes que, o pasado 18 de xuño,
nomeei o tribunal da Prelatura que
se encargará de instruír a Causa de
beatificación e canonización de Dora
do Hoyo, a primeira Numeraria

Auxiliar do Opus Dei. Unídevos á miña acción de grazas á Santísima Trindade por este paso e seguides rezando polas miñas intencións.

Non podo, nin quero, deixar de lembrar de novo ao queridísimo don Álvaro que, o 7 de xullo de 1935, emprendeu o camiño de servo bo e fiel, vivindo o espírito do Opus Dei: cantos recordos da súa correspondencia, chea de alegría e de loita constante!

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Barcelona, 1 de xullo de 2012.

[1] San Xosemaría, *Carta 9-I-1932*, n. 91.

[2] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 11-V-1965.

[3] San Xosemaría, *Carta aos seus fillos do Consello Xeral*, 30-VIN-1946, en A. Vázquez de Prada, "O Fundador do Opus Dei", vol. III, pp. 45-46.

[4] Cfr. *Hch* 4, 1-31.

[5] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-IV-2012.

[6] San Xosemaría, *Camiño*, n. 586.

[7] *Hch* 12, 5.

[8] *Ibid* ., 11.

[9] San Xosemaría, *Camiño* , n. 570.

[10] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-IV-2012.

[11] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 30-XI-2011.

[12] San Xosemaría, *É Cristo que pasa* , n. 174.

[13] *Jn* 13, 34-35.

[14] *Jn* 13, 23.

[15] Cfr. San Xerome, *Comentario á Epístola aos Gálatas*, III, 6, 10 (PL 26, 462).

[16] San Xosemaría, *Camiño* , n. 463.

[17] *Rm* 8, 28.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-xullo-2012/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xullo-2012/) (07-08-2025)